

V tem hipu je nepotrpežljiva roka odpahnila duri, vodeče v drugo sobo, in veliki otaman je stal na pragu. Nič ni rekel, a ves obraz je izpraševal: »Odkod prihajaš? Od koga? Kakšne novice prinašaš?«

»Globoko se ti klanjam, veliki otaman!« je rekel Čečvik in se globoko priklonil. Tudi Maruša, ki je vedno stala zraven njega, je pozdravila.

»Dobrodošel!« je odgovoril otaman. »Kakšno pesem nam zapoješ, dobri pevec?« Glas je izdajal, da je mož navajen ukazovati, in da se ne boji povedati svojega mnenja ali ga braniti, kadar je treba.

»Kakšno pesem, veliki otaman? Mnogo jih znam in ti jih zapojem, če me želiš poslušati.«

Veliki otaman ni ničesar odgovoril. A še tako krepke besede ne bi mogle izraziti žalosti bolje kot kratek molk.

»Odkod prihajaš?« ga je slednjič vprašal.

»Iz Zaporožja,« je odgovoril Čečvik. »Zaporožski junaki ti čestitajo.« — »V teh časih si ne moremo čestitati,« je odvrnil otaman. »Stopi v sobo!« Čečvik je šel za velikim otamanom vodeč s seboj Marušo. Tudi ta soba je bila preprosta kot prva. Pobeljena je bila in ob stenah so bile lesene klopi kot v vsaki kmetiški hiši. Veliko pa je bilo dragocenega orožja. Samokresi in bodala so se svetila po zidu. Na mizi je ležala bulavca, otamanova poveljniška palica. Na steni je visela na lesenem obešalniku vsa z zlatom, s srebrom in dragimi kameni pretkana slavnostna obleka.

»Sedi, prosim,« je rekel veliki otaman. Sédel je tudi sam in žareče oči so počivale zdaj na Čečviku zdaj na Maruši.

»Čemu je to dete tukaj?« je vprašal.

»Ne meni se zanj! Gluho je in nemo. Utrujeno je in odpočiti se mora.« Veliki otaman je vstal, vzel s stene krasen kožuh in ga dal Čečviku. Klop je pa pokrivala sijajna perzijska preproga. Otaman jo je pokazal gostu. Čečvik je v trenutku postlal posteljo, dvignil izmučeno deklico v naročje in jo položil spat. Z materinsko nežnostjo jo je zavil v kožuh od glave do peta.

»Bodi gluha in nema!« ji je na tihem naročil,

(Dalje.)

Narte Velikonja:

Zver.

(Dalje.)

In je še tretji stopil dva koraka naprej in je torej dejal:

»Za cele pol ure se je pomaknila naprej.«

Zaletel, ki bi lahko to popravil, je bil odzadaj in torej ni slišal. Pa je imel oni od vlade skoraj prav. Skoraj, pravimo. Računajmo šamo, da je skoraj pet ur potreboval Zaletel Jaka do zveri, in da je od zveri potreboval samo pol ure. Saj vsi tako torej ne vemo, da je na eni poti torej spal, in da je na drugi bežal. Saj smo ga videli bežati, da so ga čevlji na nogah komaj dohajali in se ga je glava držala. Potem moramo pomisliti, da so možje sicer hodili v korak, ampak radi vročine in radi drugih reči, ki pa niso bile strah. prav počasen korak torej. Iz tega nasprotnik ni mogel preračunati. Kajti Zaletel Jaka je dejal, da je videl zver na sredi. Seveda ga niso vprašali, na kaki sredi. Zaletel je pošten in je tudi pošteno mislil in gledal. In je mislil sredi ceste in je to povedal. Nasprotniki so mislili, na sredi ceste med Gričem in Hribom. In, ker ni bilo nobenega, da bi jim to razložil in je bilo do Griča poldrugo uro, so prav lahko skleпали, da je prišla zver naproti.

»Potuhnila se je,« je rekel župan.

Ozrli so se torej in so videli, da Zaletel hodi zadaj. In je prvi od nasprotni strani zaklical: »Ali je prava?«

In, ker vlada ni hotela biti slabša od nasprotnikov, je zaklical županov odbornik Ocepek: »Ali si to zver videl?«

In je torej Zaletel položil obe roki pred usta in je zatrobil, da so ga lahko slišali:

»Poglejte, če ima spredaj roge in zadaj roge in repa ne med rogovi, ne na hrbtu, ne na strani. Po teh znamenjih jo boste spoznali. Če je bila podkovana, ne vem!«

In so odborniki torej pogledali. Seveda, ne od blizu, ker se je potuhnila, ampak bolj od daleč in je vsak rožljaj s svojim orožjem. In so torej videli, da ima spredaj roge in torej tudi zadaj roge in repa nikjer. Ne v boku, ne pod rogovi in ne na hrbtu. Ko so jo ugledali in je bilo vsem torej jasno, sta položila vladni odbornik in nasprotnik roke na usta in sta za Zaletelom zavpila: »Zdi se nam, da je prava!«

Zaletel Jaka je potrdil torej: »Potem je prava!«

Kakšno smrt so sklenili, kdo je deležen pri zveri in kako so se izžrebali.

Zdaj se je župan domislil, da zver gleda z enim koncem proti Griču, z drugim proti Hribu in je dejal torej:

»Možje, kaj bi se mi trudili in mučili. Pošljimo po vislice na Grič. Na Griču naj posodijo vislice, mi bomo pa zver obesili. Vsak mora torej nekaj pomagati pri tej stvari.

Možje so se čudili njegovi bistroumnosti in so torej soglasno pritrdili. Hotel je že šteti:

»...vija vaja ven,« ko se je nasprotna stran oglasila, da to ni pravično. Pri vislicah morajo biti vsi udeleženi, nasprotna stran in vlada. Zato naj se šteje torej posebej med nasprotniki in posebej med županovimi odborniki. Ker so bili tudi v tem soglasni, so šteli: ... »vija vaja ven,« na obeh straneh. Torej. In so izžrebali med nasprotniki Luznarja Petra. Prav tako so šteli na županovi strani ... vija vaja ven, in so prišteli Ocepka Luko.

Kaj si je Mirko na hruški mislil in kako je dobro, če človek kaj bere.

Kmalu bi bili pozabili Mirka na hruški. Tako je torej računal: gospodinja je mlada in bo hitro napulila za enega prašička, pa bo šla. In ko je pulila za drugega prašiča, si je mislil, zdaj bo pa konec. In pri tretjem kupu je skoraj na glas dejal: hvala Bogu, zdaj bo pa zadosti. In je bila gospodinja pridna in torej urna in gibčna in torej spretna do osmega kupa. Tako, da si je Mirko mislil, če bi jih imela petdeset, bi bil lahko počakal, ker je tako hitra. Potem je pa prišel mladi gospodar. Pripeljal se je na vozu. Torej. Samo en vol je bil vprežen, ampak ta je bil debel. Zdaj ni bilo ne konca ne kraja pogovorov. Mirko se je dolgočasil, vol se je dolgočasil, voz se je dolgo-

časil, torej sploh se je vse dolgočasilo, samo gospodinja se je zmiraj smejala. Zato je moral Mirko mirno čakati na hruški.

Nazadnje se je Mirko naveličal. Kako bi se pa ne. Zdaj je imela gospodinja toliko povedati, potem še gospodar, potem je morala odgovarjati gospodinja, potem zopet gospodar. Tudi sta manj pazila na hruško. Zato se je nazadnje Mirko splazil z drevesa in je bil že v klancu, ko ga je zagledal gospodar. Torej.

»Eh, ti fant,« je dejal, »počakaj, počakaj, da ti nekaj povem.«

Mirko pa je že moral čitati torej najnovejše vesti in dovtipe, kajti odgovoril je:

»Takemu fantu ni treba, da vse ve.«

Ucvrl jo je naravnost proti domu. Oče mu je ukazal ovinke samo proti pastirju, ne pa od pastirja. Tudi je že Mirko vedel, kaj je višja sila. Ta je bila pod hruško in se ji je torej reklo gospodinja in gospodar. Ker je še po vrhu mrak padal v dolino, je Mirko kot bistroumen in preudaren deček vedel, da bi torej pastirja zastonj iskal. Pa saj sam ve, kam mora zvečer. Zato jo je ubral kar domov. Če bi ne bil pazil in bi ne bil mrak, bi ne bil prej doma, kakor krave in odborniki. »Kdor prej pride, prej melje,« si je zadovoljno mislil. Če bi torej še malo zamudil, bi hodil po temi domov.

Kako sta dva odbornika prosila za vislice in kako sta pokazala svojo človekoljubnost.

Medtem sta torej ona dva odbornika šla proti Griču. Na bližnjici sta si slekla telovnike, da se ni videlo, da sta odbornika. Vroče jima je bilo in nista opazila potovke, ki je počivala v senci. Ta ju je videla brez telovnikov na bližnjici. Dva odbornika na bližnjici brez telovnikov. Ona dva pa nista torej ničesar videla in sta prišla pred županovo hišo.

Stara mati je pomežiknila in je rekla:

»Vidva bi rada gospoda župana. Pšenico nakladajo. Treba je samo, da gresta čez ta grič in torej še čez dolinico, pa bosta videla njive, ki so gospoda župana.«

In sta šla torej čez grič in čez dolinico in prišla na njivo, kjer je imel župan polno dela. Povedala sta mu mirno in razločno, po kaj sta prišla, za kaj rabita in, da jamči cela občina, da bosta pošteno torej vrnila. Župan ju je premeril in dejal:

»Vidva ne bosta sama nesla, treba bi bilo še dveh mož najti med nami.« Prikimala sta.

»Zdaj pa pomagajta spravljati pšenico, da bo prej pod streho.«

Pomagala sta. Torej. Vozili so domov, nakladali v kozolec in ker jih je bilo več, so spravili pšenico z njive prej, kakor je mislil. (Dalje.)

Ptički trkajo . . .

*Ptički so na okno
danes prileteli,
žalostno nam zgodbo
so v pozdrav zapeli:*

*Kruta, bela zima
se je povrnila
v lakoto in bedo
nas je vse pahnila.*

*Svoja dobra srca
nam, ljudje, odprite,
zrnca na okna
vsak dan nam trosite!*

*Ko pomlad odela
bo naravo v cvetje,
vas bo radostilo
tudi naše petje. Mali Gregor.*